

CHRISTOS

TSIOLKAS

facka

HOST

facka

CHRISTOS

TSIOLKAS

facka

Brno 2011

Christos Tsiolkas
The Slap

Copyright © Christos Tsiolkas, 2008

First published in Australia by Allen & Unwin Pty Ltd, 2008

Translation © Tomáš Kačer, 2011

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2011
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-597-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-598-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-599-3 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-600-6 (Formát MobiPocket)

Jane Palfreymanové, jež je *sui generis*

Oči ještě nechal zavřené, sen se rozplýval, neodvolatelně odplouval pryč. Hector líně natáhl ruku přes postel. Dobře. Aish už vstala. Vítězoslavně si prdnul a obličej zabořil hluboko do polštáře, aby unikl lepkavému pachu metanu. V klučičí šatně já spát nechci, ohradila se Aisha pokaždé při těch vzácných, nezamýšlených příležitostech, kdy se před ní zapomněl. Za ta léta se naučil ovládat svoje tělo, a jen když byl sám, dopřál si tu radost pustit to ze sebe; prdět a chcát ve sprše, krkat, když byl v autě sám, neumýt se a nevyčistit si zuby celý víkend, když byla pryč na konferenci. Ne že by jeho manželka byla upjatá, pouze jako by jen stěží dokázala tolerovat pachy a vnější projevy mužského těla. On sám by v holčičí šatně bez problémů

usnul obklopen vlhkou, opojnou vůní mladých sladoučkových kundiček. Rozespálý, stále ještě zlehka lapen v něžném sevření spánku, se otočil na záda a stáhl ze sebe peřinu. Mladá sladoučká kundička. Řekl to nahlas.

Connie.

Při myšlence na ni jej sen propustil ze svého objetí. Kdyby ho Aish slyšela, pomyslela by si o něm, že je prasák. Jenže to on v žádném případě nebyl. Zkrátka miloval ženy. Mladé, staré, ty právě v rozkvětu, i ty, co začínaly vadnout. A s pocitem viny, i trochu v rozpacích, že je tak domýšlivý, si uvědomoval, že ženy milují jeho. Ženy ho *milují*.

Hectore, vstávat, řekl si. Čas na rozcvičku.

Rozcvička sestávala ze série cvičení, které prováděl každé ráno bez výjimky. Většinou mu to nezabralo víc než dvacet minut. Občas, když se probudil s bolením hlavy nebo kocovinou, případně kombinací obojího, nebo s obyčejnou únavou vyvěrající snad z hlubin jeho nitra, o nichž mohl jen hádat, že jsou jeho duší, zvládl všechno do deseti minut. Při rozcvičce nebylo důležité přísně dodržovat pořadí, ale prostě to, že ji odcvičí celou — do cvičení se nutil dokonce i tehdy, když mu bylo zle. Jako vždycky vstal, natáhl si tepláky, hodil na sebe tričko z předchozího dne a pak se devětkrát po sobě protáhl, přičemž pokaždé držel postoj a počítal do třiceti. Potom si lehl na břehoun v ložnici a udělal padesát kliků a sto padesát dřepů. Třemi protahovacími cviky na závěr skončil. Potom šel do kuchyně, zapnul kávovar a skočil si do obchodu na konci ulice koupit noviny a cigarety. Po návratu domů si nalil kávu, vyšel ven na verandu, zapálil si, nalistoval stranu se sportem a dal se do čtení. V této chvíli, s otevřenými novinami položenými před sebou a vůní hořké kávy v nosních dírkách, mu všechny starosti, malicherné blbosti, stresy a obavy předchozího

i začínajícího dne byly úplně ukradené. V této chvíli, byť třebas pouze v této chvíli, byl šťastný.

Hector už v dětství zjistil, že dusivé radosti z netečného spánku dokáže čelit jedině útokem, že se musí donutit otevřít oči a vyskočit z postele. Ale tentokrát se natáhl zpět na polštář a nechal zvuky, které vydávala jeho rodina, aby ho něžně doprovodily po cestě k úplné bdělosti. Aisha naladila rádio na krátkovlnnou stanici s klasickou hudbou a dům vyplnila Beethovenova Devátá symfonie. Z haly k němu doléhalo elektronické pískání s plechovou ozvěnou počítačové hry. Chvilku ležel bez hnutí, pak odhodil peřinu a podíval se na své nahé tělo. Zvedl pravou nohu a pozoroval ji, jak dopadá zpátky na postel. Dneska je velký den, Hectore, řekl si, dneska je velký den. Vyskočil z postele a oblékl si červené slipy, přes hlavu si přetáhl nátělník, v koupelně u ložnice se dlouze a hlasitě vyčural a vlítl do kuchyně. Aisha rozklepávala vajíčka na pánev, políbil ji na krk. V kuchyni voněla káva. Vypnul rádio, zrovna když tóny začaly nabývat na síle.

„Hej, já to poslouchám.“

Hector přelétl pohledem cédéčka ledabyle položená na hromadě vedle přehrávače. Vytáhl jedno z obalu a vložil je do přístroje. Promačkával se přes skladby, až našel tu, kterou chtěl, a pak, když se ozval Louis Armstrong s trubkou, se usmál. Opět políbil svou ženu na krk.

„Dneska nám musí zahrát Satchmo,“ zašeptal jí. „Musí zahrát ‚West End Blues‘.“

Cvičil pomalu, počítal do třiceti dlouhé a rozvážné nádechy a výdechy. Mezi jednotlivými cviky se vlnil do zvolna se stupňující, smyslné melodie jazzové skladby. Dal si záležet, aby při každé sklapovačce cítil, jak se mu zpevňují břišní svaly, a u každého kliku si uvědomoval tah tricepsů a prsního

svalstva. Chtěl dneska vnímat svoje tělo. Chtěl vnímat, že je živé, silné a připravené.

Na závěr si setřel pot z obočí, sebral košili z podlahy, kam ji předešlý večer odhodil, a vklouzl do sandálů.

„Chceš něco v obchodě?“

Aisha se mu začala smát: „Vypadáš jako nějaký vandrák.“

Nikdy by z domu nevyšla nenalíčená nebo nepatřičně obléčená. Ne že by se silně líčila; to neměla zapotřebí — tohle ho na ní spolu s jinými věcmi přitahovalo úplně na začátku. Nikdy se mu nelíbily holky, které se líčí tlustou vrstvou podkladu, pudrují se a malují rtěnkou. Připadalo mu to obscenní, a přestože mu bylo jasné, jak je taková reakce směšná a konzervativní, nedokázal se přimět a obdivovat se silně namalované ženě, ať byla objektivně jakkoli krásná. Aisha si nepotřebovala pomáhat líčením. Měla pružnou, tmavou, bezvadnou pleť a z jejího úzkého, štíhlého obličejí s ostře řezanými rysy zářily veliké, hluboké, trochu šikmé oči.

Hector se podíval na své nazouváky a usmál se. „Tak chceš, aby ti tenhle vandrák přinesl něco z obchodu?“

Zavrtěla hlavou: „Ne. Nechtěl jsi ale dneska jít na trh?“

„To jsem říkal, že?“

Letmo pohlédla na kuchyňské hodiny. „Měl by sis pospíšet.“

Neodpověděl, její poznámka ho podráždila. Dnes ráno nechtěl pospíchat. Chtěl si to všechno užít pomalu a v klidu.

Koupil si sobotní noviny a na pult hodil desetidolarovou bankovku. Pan Ling už se natahoval pro krabičku cigaret Peter Jackson Super Mild, ale Hector ho zastavil.

„Ne, dneska ne. Dneska mi dejte červené stuyvesantky. Měkké. Dejte mi dvoje.“ Vzal si desetidolarovku zase zpátky a položil na pult dvacítku.

„Měníte značku cigaret?“

„Poslední den, pane Lingu. Dneska to bude poslední den, co kouřím.“

„Moc dobře,“ usmál se na něj stařík. „Já kouřím jenom tři denně. Jednu ráno, jednu po obědě a jednu, když skončím v obchodě.“

„To bych chtěl taky umět.“ Ale posledních pět let to bylo jako na kolotoči, přestával a znovu začínal, sliboval si, že zvládne kouřit jenom pět denně, proč ne, pět denně takovou škodu nenadělá; ale nedokázal se uhlídat a nevykouřit celou krabičku. Pokaždé. Záviděl starému Číňanovi. Strašně rád by dokázal kouřit tři, čtyři, pět cigaret za den. Ale neuměl to. Kouření pro něj bylo jako zlomyslná milenka. Někdy v sobě našel odhodlání, pustil na krabičku vodu z kohoutku a mrskl s ní do koše, odhodlaný už si nikdy znovu nezapálit. Zkoušel seknout s tím ze dne na den, hypnózu, náplasti, žvýkačky; pár dní, týden, jednou dokonce celý měsíc pak dokázal odolat všemu pokušení. Ale potom si tajně zapálil v práci nebo v hospodě nebo po večeri a okamžitě opět padl své zapuzené milence do náruče. A její pomsta byla důsledná. Znova k ní začal vzhlížet, ráno se bez ní nedokázal obejít. Byla neodolatelná. Pak jednoho nedělního rána, když byly děti u babičky a dědečka z jeho strany a oni s Aishou strávili celé nádherné dopoledne pomalým, klidným a rozkošnickým milováním, ovinul kolem ní ruce a zašeptal: Miluju tě, jsi moje největší radost, ze všeho nejvíc jsem oddaný tobě, ona se k němu otočila a se sardonickým úsměvem řekla: Ale kdepak, tvoje opravdová láska jsou cigarety, nejvíc ze všeho jsi oddaný cigaretám.

Následná hádka byla krutá a vyčerpávající — křičeli na sebe několik hodin. Ranila jej, otrásla jeho pýchou, zvláště když si s hrůzou uvědomil, že během hádky sám nad sebou udržel

jakous takous sebekontrolu jen díky tomu, že horečně tahal z cigaret. Obvinil ji z licoměrnosti, že je puritánka a maloměšťačka, a ona na něj vyrukovala s litaníi na jeho slabosti: že je líný a ješitný, pasivní a sobecký a chybí mu špetka vůle. Její obvinění ho bolela, protože věděl, že má pravdu.

A tak se odhodlal přestat. Tentokrát skutečně přestat. Raději jí nic neřekl; její skepsi by neunesl. Ale vážně přestane.

Bylo teplé ráno, a když se s kávou posadil na verandě ke stolu, svlékl se jen do nátělníku. Ve chvíli, kdy si zapálil, se ze dveří vyřítla Melissa a s pláčem se mu vrhla do náruče.

„Adam mě nechce nechat hrát,“ naříkala, a tak si ji posadil na klín a pohladil ji po tváři. Nechal ji vybrečet se a uklidnit. Tohle neměl zapotřebí, tohle nechtěl, dneska ráno, zrovna dneska. Chtěl si v klidu dát cigaretu. Klidu není nikdy dost. Ale pohrával si s dceřinými vlasy, dal jí pusku na čelo, počkal, až zmizí slzičky. Típl cigaretu a Melissa se dívala na uhasínající kouř.

„Tati, neměl bys kouřit. Kouření způsobuje rakovinu.“

Papouškovala varování naučená ve škole. Jeho děti sice zápasily s násobilkou osmi, ale věděly, že z kouření může člověk dostat rakovinu plic a že nechráněný sex vede k pohlavním chorobám. Řekl si, že ji nebude napomínat. Místo toho ji zvedl a odnesl do obýváku. Adam se soustředil na počítačovou hru a ani se na ně nepodíval.

Hector se nadechl. Nejradši by toho malého líného parchanta nakopl, ale místo toho vedle syna jen nedbale posadil dcerku a sebral chlapci ovladač.

„Teď je na řadě tvoje sestra.“

„Ona je malá. Ona to neumí.“

Adam se zkříženýma rukama pevně chytil kolem těla a vzdorovitě hleděl na otce, změkklé břicho mu přetékal přes pásek

na džínách. Aisha byla neústupná, dětské sádlo se prý v pubertě ztratí, ale Hectora tím nepřesvědčila. Ten kluk byl posedlý obrazovkami: počítačem, televizí, PlayStationem. Jeho lenost Hectora deptala. Byl vždycky hrdý na to, že dobře vypadá a má dobrou fyziku; v pubertě hrál docela slušně fotbal a ještě líp plaval. Nemohl si pomoci, ale synovou oplácaností opovrhoval. Někdy se styděl při pomyšlení, že by ho s Adamem někdo mohl vidět na veřejnosti. Byl si vědom ostudné povahy takových myšlenek, a tak se s nimi nikdy nikomu nesvěřil. Ale nedařilo se mu necítit zklamání, a tak svého syna zdánlivě neustále huboval. Musíš celý den sedět před televizí? Dneska je hezky, proč si nejdeš hrát ven? Adam reagoval tím, že mlčel a kabonil se, čímž Hectorův vztek jen přižívoval. Musel se kousat do rtu, aby na chlapce nevyjel. Občas na něj Adam pohlédl s výrazem natolik raněným a zmateným, až Hector cítil, že jej drtí stud.

„No tak, kamaráde, nechej hrát sestru.“

„Ona to zkazí.“

„Hned.“

Chlapec zahodil ovladač na podlahu, vrávoravě vstal, utekl do pokoje a práskl za sebou dveřmi.

Melissa chytila tatínka za ruku a podívala se na něj. „Chci si hrát.“ Už zase plakala.

„Hrej si sama.“

„Chci si hrát s Adamem.“

Hector nahmatal v kapse krabičku cigaret.

„Teď můžeš hrát nějakou dobu videohry ty, jsi na řadě. Od Adama to nebylo hezké. Za chvíli přijde a bude si s tebou hrát, však uvidíš.“ Soustředil se, aby mluvil vyrovnaným hlasem a otřepané fráze vyslovoval málem v rytmu dětského rozpočítadla. Ale Melissa nebyla k utišení.

„Chci si hrát s Adamem,“ fňukala a chytila jej ještě o něco pevněji. V první chvíli ji měl chuť od sebe odstrčit. S pocitem viny holčičku něžně pohladil po vlasech a políbil na temeno.

„Chceš jít se mnou na trh?“

Fňukání ustalo, ale Melissa ještě nebyla připravena připustit porážku. Zdrčeně zírala na dveře, které za sebou zabouchl Adam.

Hector uvolnil ruku z jejího sevření. „Je to na tobě, zlatíčko. Můžeš tady zůstat a hrát si videohry sama, nebo můžeš jít se mnou na trh. Co bys chtěla radši?“

Holčička neodpověděla.

„Dobře.“ Hector pokrčil rameny a vložil si cigaretu mezi rty. „Na *tobě*.“ Cestou do kuchyně se za ním nesl opětovně započatý pláč.

Aisha si utírala ruce. Ukázala na hodiny.

„Já vím, já vím. Jenom si chci doprdele v klidu vykouřit jednu jedinou cigaretu.“

Napadlo jej, že Aisha se rovněž přidá ke sborově zpívanému vzteku směřovanému dneska ráno na jeho osobu, ale na tváři se jí objevil úsměv a dala mu pusku na tvář.

„Takže kdo z nich za to může?“

„Adam. Rozhodně Adam.“

Seděl na verandě a kouřil. Slyšel, jak Aisha klidně hovoří s dcerou. Bylo mu jasné, že klečí vedle Melissy a hraje si s ovladačem. Taky věděl, že za chvíli se ze svého pokoje vynoří Adam, sedne si na gauč a bude se dívat, jak si spolu sestřička s maminkou hrají. Během chvílky se děti o ovladače podělí a Aisha se vytratí do kuchyně. Obdivoval manželčinu trpělivost a cítil nedostatek trpělivosti vlastní. Někdy přemýšlel, jestli si ho jeho děti budou vážit, až budou starší — jestli ho vůbec mají rády.

Connie ho ráda měla. Řekla mu to. Věděl, že vyřknout ta slova jí způsobovalo málem fyzickou bolest, že se při nich málem zadusila. Její utrpení podtrhlo jeho pocit studu. Aisha mu samozřejmě říkala často, že ho miluje, ale pokaždé klidně, nenuceně; jako by si od samého začátku jejich vztahu byla jistá tím, že on ji miluje na oplátku. Říkat někomu, že ho milujete, by se bez emocí nikdy nemělo. Connie ta slova vyhrkla s hrůzou, aniž by znala důsledky a byla si jimi jistá. Když je pronášela, neodvážila se na něho podívat, a okamžitě si pak strčila pramen vlasů do pusy. Jemně jej odhrnul na bok a políbil ji na rty. „Taky tě miluju,“ odpověděl jí. A miloval ji, určitě ano. Několik měsíců prakticky nedokázal myslet na nic jiného. Ale neodvážil se ta slova Connie říct. Ona je vyslovila první. Musela je vyslovit první.

„Nemáš ještě nějaké valium?“

„Ne.“ V Aishině odpovědi uslyšel výčitku, zaregistroval její krátký pohled na kuchyňské hodiny.

„Mám spoustu času.“

„Na co potřebuješ valium?“

„Nepotřebuju ho. Prostě ho chci. Jenom tak, abych z toho pikniku nebyl nervózní.“

Aisha se náhle usmála, oči se jí uličnický zaleskly. Hector típnul v popelníku cigaretu, prošel skleněnými dveřmi a objal svou ženu. „Mám spoustu času, mám spoustu času,“ zpíval. Políbil jí prsty na levé ruce, přičichl ke sladké vůni kmínu a limetky. Také jej políbila a pak ho něžně odstrčila.

„Tobě to tak hrozně vadí?“

„Ne, samozřejmě že ne.“ Byl by rozhodně radši, kdyby se nemusel vzdát sobotního odpoledne a ujímat se role hostitele směsice rodiny, přátel a kolegů z práce; poslední den života

s cigaretou by rozhodně raději dělal něco jen sám pro sebe. Ale večerní sešlost pro Aishu představovala možnost oplatit nespočetná pozvání na večere a večírky. Aisha byla přesvědčená, že to lidem okolo dluží. Hector žádný podobný závazek nepociťoval. Byl ovšem skvělým hostitelem a chápal, jak je dnešní večer pro jeho ženu důležitý. A odjakživa byl hrdý na to, že spolu mají společný smysl pro to, že rodinu je třeba ctít a tolerovat.

„Nevadí, ale rád bych si vzal valium. Jen pro jistotu, kdyby se máma večer rozhodla skřípnout mi koule.“

„*Tobě* koule neskrípne.“ Aishin pohled opět zatěkal k hodinám. „Nevím, ale zajít do práce a přinést ti ho už asi nestihnu.“

„Nevadí. Stavím se tam a vezmu si ho cestou z trhu.“

Byl ve sprše, voda mu v proudech prýštěla na hlavu a ramena a kolem stoupala pára, prohlížel si své štíhlé tělo, tlusté, zvadlé péro a nadával si. Jsi hroznej hajzl, zasranej prolhanej hajzl. Překvapilo jej zjištění, že mluví nahlas. Jako blesk jím projel pocit hanby, prudkým pohybem zavřel kohoutek s teplou vodou. Náraz ledové vody na hlavu a ramena však jeho lítost zapudit nedokázal. Hector se ani jako dítě nikdy nezdržoval tím, že by se přetvařoval nebo hledal racionální důvody. Byl si vědom toho, že valium vůbec nepotřebuje a že tvrdil opak z jediného důvodu, aby se mohl vidět s Connie. Mohl si jednoduše říct, že kolem Aishiny kliniky projede a pro prášky se nestaví. Mohl, ale věděl, že to neudělá, když se otíral vlhkou osuškou vonící mýdlem, jím samým a jeho ženou, ani jednou se neodvážil podívat se v zrcadle sám sobě do očí. Teprve v ložnici, když si do vlasů vtíral trochu vosku, našel odvahu pohlédnout na svůj odraz. Spatřil své šedivějící skráně a na neoholené bradě vrásky kolem úst. Také viděl, že čelist má pořád ještě pevnou, vlasy husté a že vypadá mladší než na svých třiačtyřicet let.

Pískal si, když líbal svou ženu. Z kuchyňského stolu si vzal nákupní seznam a klíčky od auta.

Když nastartoval, do uší se mu vedral odporný, mečivý zvuk. Rychle přeladil na jinou stanici, ne jazzovou, ale na příjemné, akustické tóny. Den předtím Aisha vyzvedla děti ze školy a dovolila jim, aby si naladily rádio. On je nikdy nenechal vybrat, co v autě bude hrát, a Aisha si z něj často utahovala, jak je přísný.

„Ne,“ trval na svém. „Budou si moct pouštět, co budou chtít, až si vypěstují nějaký vkus.“

„Bože můj, Hectore, jsou to děti, žádný vkus nemají.“

„Žádné sračky z žebříčku Top 40 poslouchat nebudou. Děláním to pro jejich dobro.“

Aishu to pokaždé rozesmálo.

Parkoviště u tržnice bylo plné a Hector se pomalu proplétal mezi ucpanými řadami aut, dokud se mu nepodařilo najít místo. Commodore — spolehlivé, pohodlné, ale nudné auto — byl ústupek. Mezi rodinná auta, která vlastnili dříve, patřil prorezavělý peugeot z konce šedesátých let, chyběla mu ruční brzda a zbavili se jej hned po narození Adama; robustní Datsun 200B ze sedmdesátých let, ten vypustil duši kdesi mezi Coffs Harbour a Byron Bay, když bylo Adamovi šest a Melissa ještě byla miminko; a obrovský Chrysler Valiant, starý model, na první pohled nerozbitný a rodina s ním mnohokrát přejela napříč celou zem, když jeli navštívit Aishinu rodinu do Perthu. Valianta jim ukradli dva mladíci sjetí chlastem a toluenem, v Laloru ho rozsekali o telefonní budku a potom interiér polili benzinem a zapálili. Když jim to policie přišla oznámit, Hector se málem rozbrečel. Aisha pak prohlásila, že odteď ji žádné auto starší než deset let nezajímá. Chtěla něco bezpečného

a s menšími provozními náklady. Hector na to neochotně přistoupil. Ale měl sen, že si Valianta pořídí znovu — nebo obrovského dvoudveřového džípa nebo starý Holden EJ.

Na sedadle se protáhl, stočil okýnko, zapálil si a vytáhl nákupní seznam. Aisha byla jako obvykle důkladná a pečlivá a na seznam zapsala potřebné přísady v přesném množství. Dvacet pět gramů celého zeleného kardamomu (nikdy nekupovala koření ve velkém, protože jí připadalo, že brzy vyčichne). Devět set gramů olihní (Hector požádá o kilo; vždycky zaokrouhloval nahoru, nikdy dolů). Čtyři lilky (a do závorky za to napsala a podtrhla, že lilek má být evropský, ne asijský). Hector se při četbě seznamu usmíval. Metodicky uspořádané způsoby jeho ženy ho někdy deprimovaly, ale obdivoval na ní, jak je efektivní, a jejího klidného stylu si vážil. Kdyby byla příprava pikniku na něm, byla by chaotická a vyústila by v paniku. Ale Aisha byla skvělá organizátorka a on jí za to byl vděčný. Věděl, že jeho život by se bez ní rozpadl. Aishina stálost a inteligence na něj měla příznivý vliv, to si jasně uvědomoval. Její poklid umenšoval nebezpečí plynoucí z jeho spontánnosti. Dokonce i jeho matka — která se zpočátku stavěla ostře proti Hectorovu vztahu s dívkou indického původu — tohle uznávala.

„Máš štěstí, že ji máš,“ připomínala mu řecky. „Bůh ví, s jakou cikánkou jsi nakonec mohl skončit, kdyby sis ji nenašel. Neumíš se ovládat. Nikdy ses neuměl ovládat.“

Matčina slova se mu vybavila, když naložil bedýnku se zeleninou a ovocem do kufru auta a pomalu kráčel k lahůdkářství. Před ním šla mladá žena v džínách, které jí těsně obepínaly kulatý, mučivě malý zadek. Měla dlouhé rovné černé vlasy, pohupovaly se, a Hector hádal, že je Vietnamka. Šel pomalu za ní. Hluk a hlomoz tržiště utichl; existovala jen dokonalá,

modelková prdýlka před ním. Žena prudce zabočila do pekárny a Hector se ze svého snu probudil. Chtělo se mu čurat.

Když si umýval ruce a díval se do špinavého zrcadla, zavrtil na svůj odraz hlavou.

„Neumíš se ovládat.“

Seděl v autě před klinikou a kouřil, poslouchal Arta Blakeyho a Messengers. Ostré, disharmonické dechy ve skladbě „A Night in Tunisia“ mu odjakživa připadaly nabitě smyslností a zároveň uklidňující. Když se přistihl, že sahá pro třetí cigaretu, v rychlosti vypnul hudbu, vyskočil z auta a přešel přes ulici.

V čekárně bylo plno. Postarší hubená paní pevně svírala papírovou kočičí přepravku, z níž se v pravidelných intervalech ozývalo bolestivé, zoufalé kvílení. Na gauči seděly dvě mladé ženy, listovaly v časopisech, u nohou jim sklíčeně seděl černý špic. Connie telefonovala. Když jej uviděla vcházet, darovala mu drobný, ztuhlý úsměv a pak se podívala jinam. Pozdržela hovor dalšího volajícího a vrátila se k předchozímu.

„Půjdu dál,“ zašeptal a ukázal do chodby.

Přikývla. Když míjel dveře ordinace a pokračoval do operačního sálu, nemohl popadnout dech. Děvče v něm probouzelo touhu. Každé setkání s Connie bylo těžké, mátlo ho, jako by v její společnosti ztrácel slupku dospělosti a opět se z něho stával stydlivý chlapec se svázaným jazykem, jakým býval ve škole. Zároveň ale vnímal, jak se jeho tělem šíří hluboká, uspokojující slast a teplo: když byl s ní, jako by vystoupil z příšeří do teplého, osvěžujícího slunečního světla. Když nyní Connie nebyla nablízku, svět mu připadal chladnější. Činila ho šťastným.

„Co tady děláš?“ V její otázce nebyla žádná hrozba. Měla zkřížené ruce a blond vlasy si stáhla dozadu do tlustého copu.